

Cresta dels Pessons, d'un posat enèrgic i d'un aspecte clàssicament alpi. A ponent, el Coll de Vallcibera, del que ens en separen uns fàcils pendents, magnífics per al descens.

La fatiga, la set i potser també una certa mandra ens decideixen a no seguir enllà. Avui devem estalviar les forces, que prou exigiran les ascensions projectades pels dies següents. Jaiem sobre unes roques cara a la regió lacustre de Vallcibera, on unes planúries blanques indiquen els estanys gelats, i enfront d'un penyal esvelt que de lluny, creient-nos exhuberants de vigor, havíem ambicionat. Guaitem les boires, incansables en el seu vaivé eternal i llur grisor, harmonia d'una infinitat de tons: matisos argentats, de plom, sedosos i blaus, d'un lívid de mort i glaç. Rebem, plaents, l'escalf intermitent del sol i el tremolor finíssim de l'oreig. Dolces i estranyes sensacions, les d'aquest desert de fred!

Sobtadament, l'oreig, perpetu animador de les blanques i extenses solituds, s'excita i ens fa abandonar aquests paratges àlgids, suara acollidors i amables, als que uns grops de vent, fets la mateixa fúria, infonen ferotgia.

Rellisquem avall. I els múscles en tensió, totes les fibres del cos vibrant, amatents, ens submergim en la baixada...

· · · · ·

Una estela voluble avança pel bosc, jugant i dansant amb els pins...

Gràcils com una au, ràpids com el vent, passen uns esquís...

· · · · ·

S'ha acabat! Som a les planúries dels Esparvers.

Aposentats que som a la cabana, anem a cercar aigua i ens disposem a fer els honors a un dinar sopar excel·lent.

Abans no vé la nit, ens entretenim «fent pista» en el pendent que dóna al torrent de Vallcibera, mentre intenten caure quatre escassos borrallons.

Lluny, confosos amb el remoreig del bosc, s'oeixen uns udols estranys no gaire tranquil·litzadors, que tenen la virtut de fer-nos col·locar el piolet a l'abast de la mà.

Ens costa de dormir-nos perquè la fredor ha posat setge als peus, obligant-nos a moure incessantment llurs dits.

27 de Març - A les 8,20, després d'esmorzar, abandonem la cabana. Seguim el riu de la Llosa, cobert completament per la neu; la vall, estreta al començament, més tard es dilata i majestuosament us fa la presentació d'un ample circ de muntanyes inspirador de grandesa.

Enmig de les darreres escorrialles del bosc, apareixen, recents, uns rastres subtils. Tal volta l'isard, aquesta matinada, ha passejat amb la seva elegància per aquests indrets.